

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה ב'
ממלך וקיסר (3)
גליון 99

איך זה קשור לזכרון? ננסה להסביר זאת במשלה:

שבת שלום, קוראים יקרים!

אליעזר נשלח על ידי הרבי בפתח לחנות הקרובה, לקנות שתיה לסיום הקרוב. אליעזר רץ לחנות בשמחה ובזריזות, אך כשהגיע לחנות שכח לגמרי מה בקש הרבי לקנות. אליעזר החל להסתובב בחנות בין המדפים, כשהוא סוקר בתשומת לב את כל הפריטים הרבים העומדים למכירה. פעם אחר פעם הוא הסתובב והתבונן, עד שהוא כבר ידע וזכר כל פרט בחנות, איך מקום פבודו, והיכן בדייק הוא מנח, ומי ומי הם העובדים, ואפילו פמה עגלות עומדות לשרות הקונים...

בן המלך ובת הקיסר, אחרי תלאות והרפתקאות שונות ומשונות, זוכים לעבר על הכל, ולהנצל מכלם, עד שהם נפגשים וחוזרים לביתם. מוהרנ"ת מאיר לנו את המעשה הזה, במלותיו האחרונות לפני פטירתו, ומרמז לנו קצת, למרחוק, לאן הם נוסעים והיכן הבית.

היה זה באור ליום ו' ערב שבת קדש פרושה ויגש. שעויתו האחרונות של מוהרנ"ת. כל ימי חייו זכר את תכליתו, והכין וקדש עצמו לרגע זה, שבו ישוב לביתו, הבית הנצחי.

האם זכרוננו המפלא מועיל לאליעזר? כל בר דעת מבין, שאם אליעזר אינו זוכר לשם מה הגיע לחנות, ומה הוא התבקש לקנות, זכרון כל הפרטים לא יובילו אותו לשום מקום....

בקש מוהרנ"ת מתלמידיו שעמדו אז לידו שיקראו לפניו את שני המעשיות הראשונות שבספר ספורי מעשיות, (אבדת בת מלך, ומלך וקיסר), וכשהגיעו לסיום המעשה השני בתבות "ועתה בן המלך, נלכה ונסעה ושבנו לביתם", "קום אהער לאמיר אהיים פארן: האבן זיי זיך אומגעקערט אהיים" בקש מוהרנ"ת מתלמידיו שיחזרו שוב ושוב על התבות הללו. ואח"כ אמר: "עתה העת שאשוב הביתה"---

כך גם כל אחד מאתנו ירד לעולם הזה עם מטרה ותכלית, לעבד את ה' תבונה, כל אחד לפי כחו. ולכן זה עקר הזכרון, לזכור למה באתי לכאן? הרי יום אחד פלנו נחזר לשם, ואז, "מה תעשה ליום פקדיה, ומה תשיב לשולחה דבר" (שיר יחידות רבנו) מה נענה למי ששלח אותנו לזה העולם?

חשיבות גדולה יש בדברי רבנו לזכור תמיד מעולם הבא, שסוף כל סוף פלנו נצטרף לחזר לשם. אך לשם מה לזכור? בעולם חושבים, שבעל זכרון טוב, הוא מי שזוכר הרבה פרטים, למשל הוא זוכר את כל סמלי חברות הרכבים שיש בעולם... או מספרי טלפון של כל החברים וכדומה.

רבנו מלמד אתנו שפה ראוי לכל איש ישראלי תכף שיקיץ משנתו לזכור מעלמא דאתי, (לקו"מ נ"ד) לזכור שיש עולם הבא, ויש מטרה ותכלית לזה שאני פאן. הזכרון הזה נותן הרבה ישוב הדעת, והסתכלות אמיתית על החיים, שלא נבלה את חיינו בשוטטות חסרת תכלית בין תאוות העולם והבלי, רק נזכה לחזר עם ימים ושנים מלאים וגדושים ביראת שמים, ועבודת ה', ותשחק ליום אחרון...

רבנו ז"ל מניח פלל חדש לגמרי לענין הזכרון, כמו שכתוב בלקוטי מוהר"ן נ"ד: "עקר הזכרון הוא לזכור תמיד בעלמא דאתי". מה זה זכרון? אומר רבנו, לזכור שיש עולם הבא!!! למה?

שבת שלום ומברכה!

ואתה בן המלך נלכה ונסעה, ושבנו לביתם

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ב' ממלך וקיסר (3)

שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

לספינה זו הנ"ל של הבת קיסר) אולי יש שם איזה דקטור שיוכל לתן להם עצה.

והתקרבו אל הספינה הנ"ל (היגו הספינה של הבת קיסר עם השרות הנ"ל) ואמרו להם (אנשי הספינה של המלך להשרות עם הבת קיסר הנ"ל) שלא יתיראו כלל, כי לא יעשו להם כלל. שאלו אותם: אולי יש ביניכם דוקטור שיתן לנו עצה.

וספרו להם כל המעשה, ושכן המלך נפל לתוך הים, ואמרה הבת קיסר, שיוציאו אותו מן הים. והלכו ומצאו אותו והוציאו אותו. ולקחה הדפק בידה, ואמרה שנשרף מחו. וקרעו המוח ומצאו שכדבריה כן הוא,

ונבהלו מאד. ובקשו ממנה שתלך עמם לביתם, ותהיה דוקטור אצל המלך, ותהיה חשובה וגדולה מאד, ולא רצתה. ואמרה כי איננה דוקטור, רק שיודעת סתם דברים הללו.

ולא רצו (אנשי הספינה של המלך) לחזר לביתם, והלכו שתי הספינות ביחד. והוטב בעיני השרי מלוכה מאד, שהמלכה שלקהם תשא את הדוקטור, מחמת גדל חכמתו שראו בו. (כי השרי מלוכה של בן המלך הנ"ל, שנפל ומת, סברו שהבת קיסר עם השרות הנ"ל הם זכרים, כי היו מלבשים במלבושי זכרים כנ"ל. על כן רצו שהמלכה שלקהם, שהיא אשת בן המלך שמת, תשא את הדוקטור, שהיא באמת הבת קיסר, שהיו סבורים שהיא דוקטור, מחמת שידעה בחכמתה שנשרף המוח של בן המלך שנפל, כנ"ל)

ושיהיה הוא מלך שלקהם, ואת המלך שלקהם (היגו המלך הזקן הנ"ל) יהרגו, (כל זה היו רוצים מאד השרי מלוכה הנ"ל) אף שלא היה אפשר לדבר דבר כזה אל המלכה, שהיא תשא דוקטור. גם להמלכה הוטב גם כן מאד שתשא את הדוקטור, אף שהיתה מתיראה מן המדינה, פן לא יתרוצו שיהיה הוא מלך, והסכימו לעשות משתאות כדי שעל המשתה בשעת חדונה יוכלו לדבר מזה. והיו עושין משתה אצל כל אחד ביומו.

ויהי היום והיה מלך אחד זקן. והיה לו בן יחיד, והשיא אותו, ומסר מלכותו לבנו. אמר הבן מלך, שילך ויטייל עם אשתו בים, כדי שתהיה רגילה באויר הים פן, חס ושלום, מכרחים באיזו פעם לברח בים.

והלך עם אשתו עם השרי מלוכה ופרשו בספינה, והיו שם שמחים ומשחקים מאד. אחר כך אמרו שיפשוטו כלם בגדיהם (היגו הבן מלך עם השרי מלוכה שהיו שם בספינה התייעצו מחמת שמחה, שהיו כלם פושטים את בגדיהם, וכן עשו) ולא נשאר עליהם פי אם הפתנת. והיו מתחזקין לעלות על התרן. והיה הבן מלך הנ"ל מתחזק לעלות לשם.

והיא (היגו הבת קיסר הנ"ל) באתה עם הספינה (שלה הנ"ל) וראתה אותו הספינה הנ"ל (היגו הספינה של הבן מלך עם שרי מלוכה הנ"ל), ובתחלה היתה יראה להתקרב. אחר כך נסמכו קצת, וראו שהם משחקים מאד, והבינו שאינם גזלנים,

והתחילו להתקרב. אמרה הבת קיסר לחברותיה: אני יכולה להפיל את אותו הקרח לתוך הים (היגו את הבן מלך הנ"ל, שהיה עולה בראש התרן, כנ"ל) כי הבן מלך הנ"ל היה קרח, דהיגו שהיה מקרח ראשו משערות.

אמרו לה: ואיך אפשר; הלא אנו רחוקים מהם מאד. אמרה להן שיש זכוכית ששורף, ועלידי זה תפיל אותו. ואמרה שלא להפיל אותו עד שיעלה על ראש התרן ממש, כי כשהוא באמצעית התרן, אזי כשיפיל, יפל אל תוך הספינה, אבל כשיעלה בראש, אזי כשיפיל, יפל לתוך הים. המתינה עד שעלה אל ראש התרן ממש, ולקחה הזכוכית ששורף נגד החמה (שקורין ברען בריל) וכונה נגד מחו, עד שנכוה מחו ונפל לתוך הים.

וכיון שראו (אנשי הספינה של המלך הנ"ל) שנפל, נעשה שם רעש גדול, כי איך יוכלו לחזר לביתם, כי המלך ימות מחמת צער. ואמרו להתקרב אל הספינה שרואין (היגו

וְיִסְתַּכַּל בְּיֹתֵר עַל הַצּוּרָה וַיַּעֲשֶׂה רַע פָּנִים (הִינּוּ שִׁישְׁתָּנָה פָּנָיו כְּמוֹ מִי שֶׁמְבִיט הֵיטֵב עַל אֵיזָה דָּבָר וּמִשְׁתּוֹמֵם וּמְצֻטָּעֵר) אִזִּי יִתְפָּסוּ אוֹתוֹ בְּתַפְסָּה. וְכֵן עָשׂוּ.

וּבָאוּ אֵלָיו הַשְּׁלוֹשָׁה הַנִּלְלִים, דִּהְיָנוּ בֶן הַמֶּלֶךְ הָרִאשׁוֹן, שֶׁהוּא הַחֲתָן הָאָמֶת שֶׁל בֵּת הַקֵּיסָר הַזֹּאת (שֶׁהִיא הַמֶּלֶךְ עֶכְשָׁיו, כַּנִּלְלִים) וּבֶן הַסּוֹחֵר הַנִּלְלִים (שֶׁגָּרְשׁוּ אָבִיו מִחֲמַת הַבֵּת הַקֵּיסָר הַזֹּאת, שֶׁבִּרְחָה עִם הַסְּפִינָה עִם כָּל הַסְּחוּרָה, כַּנִּלְלִים) וְהַמֶּלֶךְ שֶׁהֶעֱבִירוּהוּ (גַּם־כֵּן עַל־יָדָהּ, כִּי בִּרְחָה מִמֶּנּוּ עִם הָאֶחָד עֶשֶׂר שָׁרוֹת, כַּנִּלְלִים)

וְכָל אֶחָד מֵאלוֹ הַשְּׁלוֹשָׁה הַכִּיר שְׂזָה צוּרְתָהּ, וְהִסְתַּכְּלוּ וְנִזְכְּרוּ וְנִצְטָעְרוּ (הִינּוּ שֶׁבָּאוּ אֶצֶל הַמַּעֲבִינּוֹת הַנִּלְלִים וְרָאוּ צוּרְתָהּ, שֶׁהִיָּתָה מְצִירַת שָׁם, וְהִפִּירוּ אוֹתָהּ, וְהָיוּ מִסְתַּכְּלִים בְּיֹתֵר וְכוּ') וְתַפְסּוּ אוֹתָם בְּתַפְסָּה.

בְּשַׁעַת חֲתָנָה צוּהַ הַמֶּלֶךְ (הִינּוּ הַבֵּת הַקֵּיסָר) שֶׁיָּבֹאוּ הַשְּׁבוּיִים לְפָנָיו. וְהִבִּיאוּ הַשְּׁלוֹשָׁה הַנִּלְלִים וְהִפְיָרָה אוֹתָם, וְהֵם לֹא הִפְיָרוּהָ, מִחֲמַת שֶׁמְלַבֶּשֶׁת כְּמוֹ אִישׁ. עֲנֵתָה הַבֵּת קֵיסָר וְאָמְרָה:

אַתָּה מֶלֶךְ (הִינּוּ הַמֶּלֶךְ שֶׁהֶעֱבִירוּהוּ הַנִּלְלִים, שֶׁהוּא אֶחָד מִשְׁלוֹשֵׁת הַשְּׁבוּיִים הַנִּלְלִים). אוֹתָךְ הֶעֱבִירוּ בְּשִׁבִיל הָאֶחָד עֶשֶׂר בָּנוֹת שָׁרִים שֶׁנִּצְאָבְדוּ. הֲרִי לָךְ הַבָּנוֹת שָׁרִים. שׁוּב לְמַדִּינְתָּךְ וּלְמַלְכוּתְךָ (כִּי הָאֶחָד עֶשֶׂר בָּנוֹת שָׁרִים הָיוּ עִמָּךְ כָּאֵן, כַּנִּלְלִים).

אַתָּה סוֹחֵר (הִינּוּ בִּתְחִלָּה דָּבָרָה לְהַמֶּלֶךְ שֶׁהֶעֱבִירוּהוּ הַנִּלְלִים. עֶכְשָׁיו חֲזָרָה פָּנִיהָ וְדָבָרָה עִם הַסּוֹחֵר, הִינּוּ עִם בֶּן הַסּוֹחֵר הַנִּלְלִים). אוֹתָךְ גָּרַשׁ אָבִיךָ בְּשִׁבִיל הַסְּפִינָה עִם סְחוּרָה שֶׁנִּצְאָבְדָה מִמָּךְ (כַּנִּלְלִים). הֲרִי לָךְ הַסְּפִינָה שֶׁלָּךְ עִם כָּל הַסְּחוּרָה, וְעַל שֶׁנִּשְׁתַּחֲוֶה הַמַּעֲוֹת כָּל כֹּף יֵשׁ לָךְ עֵתָה עֲשִׂירוֹת בְּסְפִינָה בְּכַפְלֵי כַּפְלֵים מִמָּה שֶׁהָיָה, (כִּי הַסְּפִינָה בְּעֶצְמָה עִם כָּל הַסְּחוּרָה שֶׁל בֶּן הַסּוֹחֵר, שֶׁהִיא בִּרְחָה עִמָּךְ כַּנִּלְלִים, עֲדִין הִיא אֶצְלָה בְּשִׁלְמוֹת, כַּנִּלְלִים, וְנוֹסֵף לָזֶה הִיא בְּסְפִינָה כָּל הָעֲשִׂירוֹת שֶׁלְקָחָה אֶצֶל הַגְּזֻלָּנִים הַנִּלְלִים, שֶׁהִיא עֲשִׂירוֹת מִכֶּלֶךְ מֵאֵד, כַּכְּפִלִים, כַּנִּלְלִים)

וְאַתָּה בֶּן מֶלֶךְ (הִינּוּ הַחֲתָן שֶׁלָּהּ בְּאָמֶת)

נִלְכָה וְנִסְעָה. וְשָׁבוּ לְבֵיתָם.

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

כְּשֶׁהִגִּיעַ יוֹם מִשְׁתָּה שֶׁל הַדּוֹקְטוֹר (הִינּוּ הַבֵּת הַקֵּיסָר), נָתַן לָהֶם מִיַּן שְׁלוֹ הַנִּלְלִים וְנִשְׁתַּפְּרוּ. בְּשַׁעַת חֲדוּהָ אָמְרוּ הַשָּׂרִים: מַה יָּפֶה הִיא שֶׁהַמֶּלֶכָה תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקְטוֹר. וְאָמַר הַדּוֹקְטוֹר. יָפֶה מְאֹד הִיא, רַק אִם הָיוּ מְדַבְּרִים זֹאת בְּלִתי פֶּה שְׁתוּי (הִינּוּ שְׁלֹא בְּשַׁעַת שְׂכָרוֹת).

נַעֲנִית הַמֶּלֶכָה גַּם־כֵּן וְאָמְרָה: מַה יָּפֶה הִיא שֶׁהִיא תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקְטוֹר, רַק שֶׁהַמְּדִינָה תִּסְכָּם עַל זֶה. הַשִּׁיב שְׁנִית הַדּוֹקְטוֹר (הִינּוּ בֵּת הַקֵּיסָר): יָפֶה מְאֹד הִיא, רַק אִם הָיוּ מְדַבְּרִים זֹאת בְּלִתי פֶּה שְׁתוּי.

אַחֲרֵיכֶם כְּשֶׁהִקִּיצוּ מִשְׂכָּרוֹתָם, נִזְכְּרוּ הַשָּׂרִים מַה שִּׁאָמְרוּ וְנִתְבַּיְשׁוּ בְּעֶצְמָן מִהַמֶּלֶכָה, שֶׁאָמְרוּ דָּבָר כָּזֶה, אַךְ הֲלֹא הִיא גַּם־כֵּן בְּעֶצְמָה אָמְרָה זֹאת, וְהִיא גַּם־כֵּן נִתְבַּיְשָׁה מִפְּנֵיהֶם, אַךְ הֲלֹא גַּם הֵם אָמְרוּ זֹאת.

וְהַתְחִילוּ לְדַבֵּר מִזֶּה וְנִסְכַּם בֵּינֵיהֶם־כֵּן, וְנִתְחַתְּנָה הִיא עִם הַדּוֹקְטוֹר (וְכַנִּלְלִים הִינּוּ עִם בֵּת הַקֵּיסָר, שֶׁסְּבָרוּ שֶׁהִיא דּוֹקְטוֹר, כַּנִּלְלִים) וְהָלְכוּ לְמַדִּינָתָם.

וּכְשֶׁרָאוּ בְנֵי הַמְּדִינָה שֶׁהֵם בָּאִים, שִׁמְחוּ מְאֹד, כִּי זֶה זְמַן רַב שֶׁהָלַךְ הַבֶּן מֶלֶךְ, וְלֹא יָדְעוּ הֵיכָן הוּא, וְהַמֶּלֶךְ הִזְקֵן כְּבָר מֵת בְּטָרֵם בִּיאָתָם.

אַחֲרֵיכֶם רָאוּ (בְּנֵי הַמְּדִינָה) שֶׁהַבֶּן מֶלֶךְ, שֶׁהוּא מֶלֶךְ שֶׁלָּהֶם, אֵינֶנּוּ. וְשָׂאוּ: הֵיכָן הוּא מְלַכְנוּ? וְסִפְרוּ לָהֶם כָּל הַמַּעֲשֶׂה, אִיךָ שֶׁכָּבַר מֵת, וְשֶׁכָּבַר קִבְלוּ לָהֶם מֶלֶךְ זֶה, שֶׁבָּא עִמָּהֶם, וְשִׁמְחוּ מְאֹד עַל שֶׁבָּא לָהֶם מֶלֶךְ חֲדָשׁ.

וְהַמֶּלֶךְ (הִינּוּ בֵּת הַקֵּיסָר הַנִּלְלִים, שֶׁהִיא נַעֲשִׂית עֵתָה מֶלֶךְ, כַּנִּלְלִים) צוּהַ לְהַכְרִיז בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה, שֶׁכָּל מִי שֶׁנִּמְצָא בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא, גֵּר אוֹ אֹרֶחַ וּבּוֹרַח וּמְגָרֵשׁ, שֶׁכָּלֵם יָבֹאוּ עַל הַחֲתָנָה שְׁלוֹ, אִישׁ מֵהֶם לֹא יִהְיֶה נַעֲדָר, וְיִקְבְּלוּ מִתְּנוֹת גְּדוּלוֹת,

וְצוּהַ (הַמֶּלֶךְ הַנִּלְלִים, הִינּוּ בֵּת הַקֵּיסָר) שֶׁיַּעֲשׂוּ סָבִיב סָבִיב כָּל הָעִיר מַעֲבִינּוֹת, כְּדִי שֶׁכִּשְׁאָחַד יִרְצֶה לְשִׁתּוֹת לֹא יִצְטָרֵף לֵילָף וּלְשִׁתּוֹת, רַק כָּל אֶחָד יִמְצָא מַעֲיָן אֶצְלוֹ.

וְצוּהַ (הַמֶּלֶךְ הַנִּלְלִים, הִינּוּ בֵּת הַקֵּיסָר) לְצַיֵּר צוּרְתוֹ אֶצֶל כָּל מַעֲיָן וּמַעֲיָן, וְשִׁיעֲמְדוּ שׁוֹמְרִים וְיִשְׁמְרוּ בָּאֵם שֶׁיָּבֹאוּ אֶחָד

שם _____

טלפון _____

עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בסיפורי מעשיות מעשה ב' - ממלך וקיסר (3) (סוף)

- ט. מה אמרו השרים ביום המשתה של הדוקטור (הבת קיסר)?
- מה יפה היה שהמלכה תישא את הדוקטור (הבת קיסר)
- מה יפה שנהרוג את המלך הזקן
- שתי התשובות נכונות
- י. מה ענתה הדוקטור (הבת קיסר)?
- יפה מאוד
- יפה מאוד היה רק אם מדברים זאת בארמון המלוכה של המלך הזקן
- יפה מאוד היה רק אם מדברים זאת בלתי פה שתוי (שלא בשעת שכרות)
- יא. כמה פעמים מזכיר רבינו במעשה, שהדוקטור (הבת קיסר) ענתה התשובה הנ"ל?
- פעם אחת
- פעמיים
- שלושה פעמים
- יב. האם לבסוף המלכה התחתנה עם הדוקטור (הבת קיסר)?
- כן
- לא
- בסוף המלכה התחתנה עם בן הסוחר
- יג. האם כשחזרו המלכה והדוקטור (הבת קיסר) למדינה המלך הזקן היה חי עדיין?
- כן
- היה חולה
- לא
- יד. את מי צוה המלך (הבת קיסר) שיבוא לחתונה שלו?
- גר, ואורח
- גר ואורח ובורח
- גר ואורח ובורח ומגורש, כולם יבואו
- טו. את מי תפסו בתפיסה?
- המלך שבנה פלטין על הים
- המלך שבנה פלטין על הים, ובן הסוחר
- המלך שבנה פלטין על הים, ובן הסוחר, בן המלך
- טז. מה אמרה הבת קיסר לבן המלך בחתונה?
- שוב למדינתך עם האחת עשר בנות השרים
- הרי לך הספינה עם כל הסחורה בכפלי כפליים
- נלכה ונסעה

- א. כמה בנים היה למלך הזקן?
- בן יחיד
- ששה בנים
- לא היו לו בנים כלל
- ב. מה הסדר שרבינו מספר שהמלך זקן עשה לבנו?
- מסר לו מלכותו ואח"כ השיא אותו
- השיא אותו ומסר לו מלכותו
- רק מסר לו מלכותו
- ג. איזה טעם אמר הבן מלך למה הוא רוצה לטייל עם אשתו בים?
- כדי שתהיה רגילה באויר הים
- פן ח"ו מוכרחים באיזו פעם לברוח בים
- שתי התשובות נכונות
- ד. איזה שערות היה לבן מלך?
- שחורות
- לבנות
- היה קרן
- ה. איך יכלה הבת קיסר להפיל את הבן המלך הזקן לים?
- ע"י כישוף
- ע"י שזרקה אליו אבן
- ע"י זכוכית ששורף שיש לה (ברען בריל)
- ו. היכן היה בן מלך הזקן כשהפילה אותו הבת קיסר לים?
- כשהתחיל לעלות על התורן
- כשהיה באמצע לעלות על התורן
- כשהיה כבר בראש התורן
- ז. מה אמרה הבת קיסר האם היא דוקטור או לא?
- אני דוקטור
- פעם הייתי דוקטור
- אינני דוקטור
- ח. מה רצו לעשות שרי המלוכה כשראו חכמת הבת קיסר?
- שהמלכה שלהם (אשתו של בן המלך הזקן) תישא את הדוקטור (הבת קיסר) והוא יהיה המלך
- להרוג את המלך הזקן
- שתי התשובות נכונות

ואתה בן המלך נלכה ונסעה ושבנו לביתם - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72